

Sygn. akt X C 85/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód: (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 652,78 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 7782,87 zł. oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nabył od pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Dochodzone roszczenie stanowi należność odsetkową wynikającą z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od następnego dnia wymagalności wskazanych w uzasadnieniu pozwu poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu oraz odsetki ustawowe od tej kwoty (k.2-4v)

Pozwany: A. Z. nie zajął stanowiska w sprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w żaden sposób nie wykazał ani tego, że nabył wierzytelności pierwotne, z którymi związane jest dochodzone przez niego roszczenie, ani też, że wierzytelności te w rzeczywistości istniały.

Wobec nie przedstawienia przez powoda jakiegokolwiek dowodu na okoliczność istnienia jakiegokolwiek stosunku obligacyjnego pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem, nie było możliwe ustalenie istnienia po stronie pozwanej wymagalnego zadłużenia wobec powoda lub wobec któregośkolwiek z jego poprzedników prawnych. Podkreślić trzeba, że to na powodzie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia roszczenia, nie tylko, co do zasady, ale także, co do wysokości.

Przedstawiony przez powoda dokument w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 12.08.2016 r. nie ma w sprawie znaczenia dowodowego, albowiem z umowy tej nie wynika, by powód mocą jej nabył jakąkolwiek wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. w W. wobec pozwanej.

Również kolejny z przedstawionych przez powoda dokumentów – zatytułowany „Załącznik nr 1 – wykaz niezapłaconych faktur (...)” – uznana musi być na gruncie za pozbawione jakiegokolwiek mocy dowodowej, poza wyrażeniem stanowiska przez stronę procesu. Jest to dokument wygenerowany przez powoda. Z jego treści nie wynika nawet by miał on jakikolwiek związek z opisaną wyżej umową nabycia wierzytelności. Podobnie ocenić należy dokumenty opisane, jako „Wykaz dokumentów księgowych” oraz „Wyciąg z listy dłużników”.

Zaznaczenia wymaga też, że wątpliwości Sądu budzi poświadczenie przez występującego w sprawie pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopii umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 12.08.2016 r. Skoro, bowiem na dołączonej do akt sprawy kopii ukryto niektóre fragmenty umowy jak m.in. cenę nabycia wierzytelności, to przedstawiona Sądowi kopia nie jest zgodna z oryginałem i nie powinna być poświadczana za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd nie widział przy tym żadnych argumentów za traktowaniem powoda lepiej niż każdego innego powoda, co do obowiązku wykazania chociażby z pewną dozą prawdopodobieństwa, zasadności roszczenia, co do wysokości i co do zasady.

Zgodnie z regułą określoną w art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Procesowym odpowiednikiem wskazanej reguły jest art. 232 kodeksu postępowania cywilnego, który stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą

skutki prawne. Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest prowadzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). W niniejszej sprawie, jak już wyżej wskazano, powód nie przejawiał inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania zasadności swojego roszczenia.

Oceny tej nie zmienia szereg ewentualnie sformułowanych w uzasadnieniu pozwu wniosków dowodowych. Wskazane w tych wnioskach dokumenty winien przestawić powód – kierując się treścią powołanych przepisów.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przeprowadzenia z urzędu tych dowodów i do wyręczenia tym samym powoda. Zgodnie z utrwalonymi poglądami z możliwości takiej Sąd winien korzystać powściągliwie i w szczególnie uzasadnionych wypadkach, m.in. w sytuacji rażącej nieporadności strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, co w sprawie niniejszej w przypadku powoda nie ma przecież miejsca.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie zajmując stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Powód był w sprawie reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego i winien on przejawiać chociaż minimum staranności w wykazaniu zasadności powództwa. Zdanie się powoda na niezaprzeczenie merytorycznie poparte jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania, chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Stosownie do treści powoływanego już art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko, jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”.

Poza tym zgodnie z art. 339§2 k.p.c., Warunkiem wydania wyroku zaocznego w wypadku niestawiennictwa pozwanego na rozprawie i nie podjęcia obrony, jest przyjęcie za prawidłowych twierdzeń powoda, nie budzących uzasadnionych wątpliwości w świetle okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych. Wprowadzone tym przepisem domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest, bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 6.6.1997r., I CKU 87/97, Prok.i Pr. 1997/10/44). Tym samym zdanie się powoda na niezaprzeczenie jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania, chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd, jako nieudowodnione, powództwo w całości oddalił.

SSR Katarzyna Jerka